

Література:

1. Chesbrough H., Vanhaverbeke W., West J. Open Innovation: Researching a New Paradigm. Oxford: Oxford University Press, 2006. P. 1-16.
2. Коверга С. В., Вольська О. М., Гуменна О. В., Храпкін О. М. Стратегії сталого розвитку територій в умовах посткризового відновлення : міжнародна колективна монографія / під заг. ред.: В. В. Храпкіної, В. А. Устименка, Київ : Інтерсервіс, 2021. С. 102-115.

ДОСВІД ЗАПОБИГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

А. О. ЖУК, бакалавр

Ужгородський національний університет, м.Ужгород, Україна

Сьогодні корупція є транснаціональним явищем, що становить загрозу всій світовій спільноті. Протидія корупції в різних країнах здійснюється з різних ефектом і за різними напрямками, але, очевидним є те, що успіх у подоланні цього небезпечного явища можливий тільки за умови формування міжнародної антикорупційної стратегії протидії, що складається з різних профілактичних і репресивних заходів.

Враховуючи вище зазначене, є цілком зрозуміла та пильна увага, що приділяється науковцями та практиками дослідженню як безпосередньо самої корупції [1-5], так й тим явищам та проблемам, що є тісно пов'язаними з нею, як то: тіньова економіка [6], залучення інвестицій [7], ефективність системи фінансового моніторингу [8], тощо.

Метою роботи є аналіз ефективності зарубіжного досвіду протидії корупції та можливості його імплементації в Україні.

Аналізуючи сучасну ситуацію з поширенням корупції в світі, можна прийти до висновку, що проблема корупції є одним зі злободенних питань для більшості країн світу. Сьогодні, оцінюючи рівень корупції в світі, можна говорити про умовну градацію всіх країн на дві великі категорії - ті, які успішно справляються з цією проблемою, та ті, для яких корупція є небезпечною проблемою.

Фахівці зазначають, що чітка й ефективна система боротьби з корупцією, яка спирається на ефективну нормативно-правову базу й підтримку суспільства, діє у Фінляндії. Згідно з положеннями Кримінального кодексу Фінляндії за вчинення дій, що можуть кваліфікуватися як корупція, передбачено санкції від штрафу до ув'язнення строком до чотирьох років залежно від ступеня суспільної небезпеки злочину [9].

Іншим прикладом у протидії та боротьбі з корупцією є Нідерланди. Протидія корупції у цій країні відбувається на процедурному та інституціональному рівнях. Поширеними є такі заходи як: гласність та звітність у питаннях корупції, а також відкрите обговорення їх наслідків [10].

У Федеративній Республіці Німеччина в основу боротьби з корупцією покладено завдання знищення матеріальної, насамперед фінансової бази злочинних угруповань. Це досягається шляхом конфіскації майна і створення належної правової бази для унеможливлення відмивання брудних грошей.

Досить активно намагаються боротися з корупцією уряди й країн Балтії. Одночасно, на думку фахівців, унаслідок нескоординованості дій між правоохоронними органами Латвії (боротьбу з цим негативним явищем у країні здійснюють аж 16 різних структур, у т. ч. правоохоронних), країна залишається найкорумпованішою у Європейському Союзі [11].

Найбільш придатним для України є досвід антикорупційної політики Грузії. Ця країна обрала більш радикальну стратегію протидії корупції – гранично можливе зменшення ролі держави в регулюванні суспільних процесів. Вочевидь, головною метою цих заходів була необхідність докорінно покращити інвестиційний клімат в країні, досягти бурхливого розвитку приватного сектора. Логіка цього підходу передбачала скорочення державного апарату, максимальне роздержавлення власності, реформи податкової та митної систем, створення вільних економічних зон [12].

Отже, зменшення рівня корупції до безпечного, можливе лише за умови вивчення та втілення в життя закордонного досвіду боротьби із цим вкрай негативним соціальним явищем, в першу чергу успішно діючих в інших країнах політичних, правових та організаційних механізмів подолання корупції. Виділення та вивчення закордонних програм, які спрямовані на протидію хабарництву та корупції, що довели на практиці свою ефективність, являє собою величезні перспективи для запозичення позитивного іноземного досвіду [13].

Література:

1. Husted B. Wealth, Culture, and Corruption. *Journal of International Business Studies*. 1999. Vol. 30, №2. P. 339–359.
2. Bergh A., Fink G., Öhrvall R. More politicians, more corruption: evidence from Swedish municipalities. *Public Choice*. 2017. Vol. 172. No. 3-4. P. 483–500.
3. Рябова Т.В., Абрамов Ф.В. Вплив культурних факторів на виникнення корупції. *Наукові праці Донецького національного технічного університету*. Серія: економічна. Випуск 31-3. Донецьк, ДонНТУ, 2007. С.138-142.
4. Сержанов В.В., Дяченко Т. А., Абрамов Ф. В. Корупція, неефективні інститути та європейська інтеграція. *Вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. Ужгород. 2022. № 44. С. 90–95.
5. Абрамов Ф. В. Трансакційні витрати корупційної угоди. *Вісник Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»*. Темат. вип. “Технічний прогрес і ефективність виробництва”. 2005. № 1. С. 273–282.
6. Мазур О., Сержанов В. Державне регулювання у сфері детінізації економічних відносин. *Науковий вісник Ужгородського університету*. 2015. Випуск 1(45). Т. 3. С. 114–118.
7. Штулер І.Ю., Сержанов В.В. Державна політика залучення інвестицій у стратегії розвитку національних економік. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. 2017. № 16(2). С. 162-166.
8. Сержанов В. В., Максименко Я.А., Абрамов Ф. В. Ефективність формальних правил фінансового моніторингу. *Держава та регіони*. 2022. № 3 (126). С. 10–15.
9. Черніков Д.Ю. Інформаційно-комунікаційні технології як ефективний інструмент протидії корупції. *Молодий вчений*. 2018. № 11(2). С. 948-950.
10. Ільєнок Т.В. Зарубіжний досвід адміністративно-правової протидії корупції. *Юридична наука*. 2012. № 12 С.42-52.
11. Чередниченко О.Ю. Організаційно-економічний аспект використання досвіду створення та діяльності антикорупційних структур країн ЄС в роботі щодо запобігання та

протидії корупції в Україні. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2017. Вип. 58. С. 239-247.

12. Халковський О.М. Досвід протидії корупції у зарубіжних країнах. *Економіка та держава*. 2011. № 3. С. 104-106.

13. Коруля І.В. Зарубіжний досвід у сфері протидії корупції та можливість його використання в Україні. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. № 1. С. 170-173.

GOVERNMENT PERSONNEL POLICY AND ITS IMPLEMENTATION IN PUBLIC ADMINISTRATION INSTITUTIONS

V. FILSHYNA, Student

O.M. Beketov National University of Urban Economy in Kharkiv, Kharkiv, Ukraine

Fundamental changes in all spheres of public life of Ukraine during the years of independence, including personnel policy, lead to increased attention to understanding these changes, analyzing existing problems and identifying ways to solve them. Of particular importance is the analysis of the problems of formation and implementation of the government personnel policy in public institutions, since the success of the implementation of the state policy in general depends on human resources. Such analysis makes it possible to assess the effectiveness of the government personnel policy in government bodies, to determine its new directions and priorities.

Today Ukraine faces new challenges. The answer to them is an important factor of national security and competitiveness of the country. The country cannot do this without the proper level of administrative capacity of public authorities, professionalism of public employees, new standards and procedures of their work, adequate to the requirements of modern life.

Therefore, today, as never before, we need a clear, well-thought-out system of work with personnel aimed at enriching their professional potential to improve the moral and professional qualities of the apparatus of both state authorities and local self-government units. In this regard, the problem of creating an effective system of staffing of government and local self-government institutions aimed at the development of a professional, politically neutral and authoritative public administration is becoming urgent.

Since independence, Ukraine has undergone significant quantitative and qualitative changes in the government. Ukraine is undergoing an administrative reform, an integral part of which is the civil service reform, in particular: improvement of human resources, creation of a renewed, powerful and efficient government apparatus, transformation into a professional, politically neutral and authoritative public administration.

To improve the effectiveness of the human resources policy, it is very important to establish stable, reliable mechanisms and technologies of work with personnel that would ensure the optimization of human resources activities.

Human resources policy should solve personnel problems in a comprehensive, integrated manner, including social, managerial, legal, socio-psychological, moral and other aspects. According to V. Ortynsky, "its main content should be adequate